

Arrest

nr. 71 704 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 september 2009 het Rijk binnenkwam, diende op 30 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 mei 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De Raad weigerde verzoeker bij arrest met nummer 47 647 van 2 september 2010 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 7 oktober 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 22 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De Raad verwierp bij arrest met nummer 57 212 van 2 maart 2011 het door verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2011 ingestelde beroep.

1.7. Verzoeker diende op 27 mei 2011 een derde asielaanvraag in.

1.8. Op 30 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 30 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 7 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[A. A. A.] [...]
nationaliteit Libanon
[...]*

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter - § 3 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene dat zijn asielprocedure nog steeds hangende is. Uit de Informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ blijkt echter dat de procedure voor het CGVS afgesloten werd op 30.05.2011. Betrokkene toont evenmin aan dat omtrent zijn asielverzoek een toelaatbaar verklaard cassatieberoep werd ingediend. Bijgevolg geniet betrokkene niet van de in artikel 9ter, §2, 3e lid voorziene vrijstelling. De aanvraag is derhalve onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing te lezen staat, werd de procedure voor het CGVS niet afgesloten op 30.05.2011. De procedure werd door de D.V.Z. niet verwezen naar het C.G.V.S., zodat er nooit een procedure voor het C.G.V.S. geweest is.

Wél is het zo dat er in de procedure die door verzoeker op 27 mei 2011 voor de D.V.Z. ingeleid werd (zie bijlage 26, stuk 1), op 30 mei 2011 een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag genomen werd (stuk 2).

Als er op 30 mei 2011 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag genomen wordt, houdt dit in dat de asielprocedure geduurd heeft tot en met 30 mei 2011. De dag van de beslissing zelf behoort nog tot de periode van de asielprocedure. De dies ad quem (in casu is dit 30 mei 2011) maakt bij gevolg nog deel uit van de asielprocedure. De dag na de beslissing (in casu is dit 31 mei 2011) is de eerste dag van de periode waarin er geen asielprocedure meer hangende is.

Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot langer verblijf ingediend per aangetekend schrijven dd. 30 mei 2011 (stuk 3); op dat ogenblik was de asielprocedure nog hangende, zodat er, overeenkomstig art. 9ter § 2, 3e lid, van de Vreemdelingenwet, geen identiteitsdocument diende neergelegd te worden."

4.2. Verweerder werpt op dat verzoeker kennis blijkt te hebben van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen en hij dus niet kan voorhouden dat niet voldaan werd aan de formele motiveringsplicht. Hij stelt verder dat verzoeker niet ontkent dat zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 30 september 2011 met een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en wijst erop dat hij dus niet kan voorhouden dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd nog voldeed aan de vrijstellingsvoorwaarde die voorzien is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat in voorliggende zaak aan deze vereiste werd voldaan, zodat geen schending van voormelde bepaling kan vastgesteld worden.

4.3.2. Tevens moet worden geduïd dat een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden in beginsel bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen. In artikel 9ter, § 2, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt immers het volgende gesteld:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. “

Aan de verplichting om de identiteit aan te tonen dient enkel in het geval dat voorzien is in artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet niet voldaan te worden. Deze bepaling luidt als volgt:

“De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

Het staat niet ter discussie dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 30 mei 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de derde asielaanvraag van verzoeker nam. Verzoeker betoogt dat zijn asielprocedure hierdoor pas op 31 mei 2011 als beëindigd kan beschouwd worden, daar 30 mei 2011 als dies ad quem moet gezien worden. De Raad dient evenwel op te merken dat het loutere feit dat bij de berekening van een beroepstermijn de dies ad quem meegeteld wordt niet toelaat te besluiten dat de dag waarop de in casu bestreden beslissing genomen werd niet dient beschouwd te worden als de dag waarop zijn asielaanvraag definitief werd afgewezen. Een asielprocedure is immers niet hetzelfde als een beroepsprocedure en de regels die gelden wat betref de berekening van termijnen in procedures voor hoven en rechtbanken kunnen niet zonder meer toepasselijk verklaard worden in andere domeinen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat niet de instantie die een asielprocedure beëindigde, doch wel de datum waarop een asielprocedure beëindigd werd, determinerend is. Het feit dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld wordt dat de beslissing waarbij de asielprocedure afgesloten werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen, daar waar deze beslissing in werkelijkheid door de gemachtigde van de staatssecretaris- voor Migratie- en asielbeleid werd genomen, kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien in antwoord op de derde asielaanvraag van verzoeker op 30 mei 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze aanvraag werd genomen en tegen deze beslissing geen beroepsprocedure werd ingesteld kon verweerder oordelen dat de derde asielprocedure op voormelde datum definitief werd afgesloten en verzoeker vanaf dat ogenblik derhalve diende te voldoen aan de uit artikel 9ter, § 2, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Er dient in dit verband benadrukt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden reeds aangetekend had verstuurd op het ogenblik dat de beslissing tot weigering tot in overwegingname van zijn derde asielaanvraag genomen werd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de determinerende gegevens op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd niet correct zijn of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – een beginsel van behoorlijk bestuur dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding wat betreft de determinerende gegevens in de bestreden beslissing tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

4.3.4. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK